

Històries naturals

Leporello o l'ària de l'abellerol

Aboqueta de nit, sobre el barranc del Palmaret, curull de nyàmeres en flor, un esbart d'abellerols fa les seues revolades. Des de la meua horteta biològica, no em canso de mirar-los, i d'escoltar els seus xiulits, aquells "prruip, prruip, prruip" alegres. Aquella abellerolada és nombrosa, sorollosa i festiva; potser perquè hi són de pas, camí dels seus quarters d'hivernada a l'Àfrica, i aprofiten el capataç per a recuperar forces, omplint-se el pap d'insectes, per a continuar l'endemà el lluminós camí del sud. Pense que l'abellerol té mala fama perquè els apicultors els acusen d'atacar les abelles; fins i tot en el seu cant hi creuen descobrir el plaer golut que els produeix atipar-se'n. Tanmateix, és una mala fama una mica immerescuda, perquè també s'alimenten de molts més insectes voladors, com ara vespes, papallones, saltamartins, espiadimonis, i tot hexàpode de bona mida, i per tant fan un paper beneficiós en la lluita contra les plagues.

Em quede mirant-los i de sobte els dic: "Mengeu, amics, mengeu tot allò que desitgeu." No trobareu un lloc millor: aquesta horteta biològica enguany ha estat veritable bressol de tota cuca viva, no hi ha hagut plaga coneguda que no hi haja fet escala. Vegeu aquest quadernet, les hi he apuntades. Amics meus, el catàleg és aquest;

"Tota cuca de tota condició, forma, edat hi ha fet la seua passadeta. La xinxa verda per la tomaca de pera, el caragol moro per l'enciam meravella..."

Martí Domínguez

observeu, llegiu amb mi: en les tomaques d'ensalada dotzena i mitja, en les pebreres vint-i-una, en les albergínies prop d'una desena, en les carabassetes una altra desena, però en les tomaques de pera són ja trenta-tres. Trenta-tres. Entre tots aquests visitants hi ha cucs dels més grossos, caragols grans i menuts, xinxes de tot color, fongs temibles, famílies de tisorettes, cicadèl·lids infinits, trips quasi invisibles, àcars malvats i eriòfids impossibles. I la nova plaga, tot just vinguda, una arna coneguda per *Tuta absoluta*.

Tota cuca de tota condició, forma, edat hi ha fet la seua passadeta. La xinxa verda per la tomaca de pera, el caragol moro per l'enciam meravella, els trips per les flors de les pebreres italianes, els minadors per les fulles de l'albergínia ratllada, l'òfidium per les carabassetes blanques, l'aranya roja per les pebreres de torrar, el tortrícid per l'all porro, la tisoreta pels cogombres, el saltamartí per tot un poc, el golafre. Però la passió predominant de tota plaga és, aïll, la tomaca valenciana. I puc donar-ne bona prova, ja ho crec: no he collit ni una.

I així queia el vespre al barranc del Palmaret, curull de nyàmeres en flor, vora la meua horteta biològica. Els abellerols hi feien les seues revolades acrobàtiques, mentre jo acabava de birbar les males herbes que, com diria Verdaguer, "la junça entapissa". La junça i el cànem bord, i la verdolaga llustrosa, i la ravenissa ja florida, i la corretjola corredora, i l'ortiga urens, i el blet espigat... Quenopodis, parietàries, lletsons, cardets, tota una simfonia botànica que forma part d'un nou catàleg de Leporello. "Il catalogo è questo, osservate, leggete con me... Osservate, leggete con me..."